

Μὴ δὲ σπαθὴ φαρμακικὰ ἠρωικῶς ἐπάλασσαν
 σάν τόν Ἀμλίτο, Φασουλῆ, καλὴ μὴ τὸν Λαίρτη.
 Καὶ τὰ σπαθὴ τῶν Πίταξαν κ' ἰβγάλανε πιστόλη
 κ' ἱποροβόλησαν κ' εἰ δὲ μὴ τρόπο ντυλάκτο,
 μὰ κατὰ λάθος κ' ὑπῆσαν τοὺς μάρτυρας τὰ βόλια
 ἀπάνω 'στὸ Δοκπατρι καὶ πάτους ὄλου; κάτω,
 μ' ἐκίονεν δὲ τὸν τρομερὸν τῶν μονομάχων ἐρόντων
 ἠκούσθη θῆνος ἐν Ραμξ κ' ἕνας τραγῶς ὀόντων.
 Φ.— Ἀχ! πότε πῆθ θά κτυπήθω μαζί σου, Περικλίτο.
 μ' Ἀριστρογγ κανόνι καὶ μὴ Κρούπ, ρεβόδιον καὶ στυλίτο;
 πότε κ' ἰγὼ θά τσοκωθῶ μὴ σίνα τὴν μαγάρη
 καὶ νὰ κυλῶ τὸ αἷμα σου καθὼς τὸν Νικαρά, κ'
 κ' ὁ Πιτ εἰς τὸ Συρλεῖον τοῦ πρωτόσχολον νὰ μ' ἔχη ...
 κ' ὑττα ἴψηλὰ τὸν οὐρανὸν... ἰλίσσαζε νὰ βρέχη,
 καὶ μπᾶμ καὶ μπουμ ἀδάκκοπα βαρύδουπος βροντῆ
 καὶ ὀτῆς ἑκαίς μας κανοναῖς μὴ βρόντους ἀπαντῆ.
 καὶ καθὲ λέρα τῶν Ρωμῶν μὴ τὴν βροχὴ σαρῶνεταί
 κ' ἐντὸς ὀλίγου 'στὴ Βουλὴ τὸ φούντιγγ ἀκουρόνεταί,
 κ' ἰγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, πᾶς ἔγκυρον δὲν εἶναι
 κ' ὅπως κ' ἂν θίλῃς σκίψου το κ' ὅπως κ' ἂν θίλῃς κρίνε.
 Τῶπε κ' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Σῦρας δικηγόρος,
 μὰ κ' ὁ Στεφάνου, κόσοςλας καὶ ποῖρος προσφόρος,
 ἔδειξε σάν Ζακυνθῖος 'στοὺς ἄλλους ἀβουατούρας
 πᾶς καθὲ νόμος θεμιτὸς κ' ἀθήμιτος τοῦ κράτους
 προτοῦ ἀκόμη ἐκδοθῆ μοιάζει σάν ἕνα ἔμβρου,
 ὅπου τὸν Μάρτη σπῖρεται καὶ θραῖνει τὸν Δικιμβρο,
 κ' ἔτσι γιὰ κ' ἐνίρσις κ' ἐκίεθ τὸ κᾶζο τῶρα,
 ὅπου πολὺ, βρε Περικλῆ, τόνερε μας σκορκαίει,
 κ' ὅποιος μπιρμπάντες δαισιότης ἰληθῆ ἰδῶ μπόνορα
 ντελίγκου τοῦ ἰζάμινας τοῦ Λόρου ἄς τ' ἔρακάρ.
 κ' ἡμεῖς ρεντικελάρωντας ἐκίεθ τὸ κενιφίστο
 ἐπὶ τοὺς ἰνδάμηδες θά βάλωμε ἄ ρίστο,
 κ' ἂν πλῶνοντας τοῦ γάμπαις μὰς ἀπάνω σὲ πολτράνας
 δὲ Βασιλάδες θάξωμε καὶ δὲ χρυσαῖς κερῶνας,
 κ' ὁ, τ' ἢ κερῶνα τοῦ Αἰλῆς γιὰ κ' ὅς σιντ' ἰλάρη
 ἢ τ' ὄγια κ' ἢ Μυλλόρθηκ θά τὸ ρεντικελάρ.
 Σὺ δὲ τῶν λόγων κᾶμιαζε τὴν τῶση καλλιπίτσιαν
 κ' ὅς ἐτου τὸν σμειβισμὸν νὰ κάμωμεν μ' εὐπρίπειαν

καὶ μ' ἔντερα λεπτότερα λεπτῆς ἐντερῶνως
 ἰσὺ μὴ πάρες, Περικλῆ, νὰ μὴ ἔυλοφορτῶνε.
 Π.— Ὅπως λοιπὸν τρεῖς ματσουκαῖς, μωρὴ Σγαρίλο, σάιταις
 γιὰ τὸ μ' ἰσοκίσις γιὰ κ' αὐταῖς τοῦ μπιρτζελοταῖς.

Καὶ ὀλίγαις ποιηταῖς.
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς

Νὰ κ' ἢ τῶν Συζητήσεων Ἐφημερῆς μεγάλη,
 ποῦ τὴν τιμῆ κατ' ἔξοχὴν πολιτικῆ χρηστότης,
 κ' Ἀρχισυντάκτις Ἐκκυστὸς μὴ δυνατὸ κεφάλι
 κ' ἄλλοι συντάκται σθεναροὶ καὶ λογογράφοι πρώτης.
 Τῆς εὐχομαι δὲ πρόσοδον καὶ βίον εὐτραφίαν
 ἰπ' ἀγαθῶ τῆς ἀγαθῆς δημοσιογραφίας.

'Στὸ φύλλον τὸ αἰριανὸν Ἐστίας τῆς γνωστῆς
 ποίημα πρώτης τάξεως μὴ νῆου εἰστροῦ κάλλος,
 ποῦ τῶραφει δὲ πρὸ πολλοῦ γνωστὸς συμβολιστής,
 ὁ τοῦ Στεφάνου Στέφανος, ὁ καὶ Μπιρτζελοῦς ἄλλος.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λαμπραί ;
 ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριφωτισμένο,
 ὅπου καθένας λαχταρῆ καὶ θίλει μῖσα νάκη
 νὰ κόψῃ χιμωνιατικὸ κοστουμὸ νεοεφεμένο ;
 Ἀἰδονοπούλων λίγεται Κατάστημα θαυμασίον,
 ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πᾶς βλίπει ἐργαστίον.
 Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτογυοῖα,
 ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμφοδετῶν πλουσία,
 κ' ὀμβρόλλοι κενιφιστοὶ κενιφιστοὶ καὶ πάντα τάλλα εἶδη,
 ποῦ τὰ κενιφιστῶν χᾶσκοντες καὶ Παρισίαναι ποῦρις,
 ἐκίνεθ δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπιτικῆς ψαλλίει
 κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομψῆ καὶ ντυροῦ τὸν κενιφιστῆ.

Θάνατος ἐπιφανοῦς
 κ' ἀγαστοῦ ὁμογενοῦς.

Διημέτριος Στεφάνοβικ, τὸ τέχνον τοῦ Ζαννῆ,
 ποῦ τὰ καλὰ του τᾶμῆτρα κανεῖς δὲν λησμονεῖ,
 υἱὸς ἀντάξιου πατρός ἐκ τῶν πολυπαθῶν,
 ἔξέχοντος εἰς ἀρετὰς καὶ πλοῦτον ἀγαθόν.

Ἀκόμη χθὲς μὲ τὰ πτερά τῆς μουσικῆς ἐπέτα
 καὶ ταῦτην ἑθεράπευε μετὰ θερμῆς φροντίδος,
 καὶ τόσα μὲ τὸν κάλλιστον Λωρῆμῆν ἠμελέτα
 περὶ τῆς γεννητεῖρας τῶν καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὅ δὲ «Ρωμῶς», ποῦ πάντοτε ἀνδρῶν γενναιοδῶρων
 καὶ πλούτου ἀγαθοποιῶ στεφανοπλόκος μένει,
 τελῶν ἀγάπης καὶ τιμῆς κ' εὐγνωμοσύνης φόρον
 τὸν πολυφίλητον νεκρὸν μ' ἐν δάκρυ τοῦ τὸν ραίνει.